

Sygn. akt II KK 137/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r.,

sprawy **D. Y.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 grudnia 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 września 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy objął węzłem wyroku łącznego z dnia 23 września 2014, w sprawie o sygn. akt XII K 111/14, skazania D. Y. w sprawach: Sądu Okręgowego z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. akt VIII K 153/11, - za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełniony w dniu 6 czerwca 2009 r. – na karę 1 roku pozbawienia wolności; - za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełniony 2 września 2009 r. – na karę 1 roku

pozbawienia wolności; - za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełniony 17 października 2009 r.- na karę 1 roku pozbawienia wolności; - za czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełniony w dniu 7 listopada 2009 r.- na karę 1 roku pozbawienia wolności; - za czyn z art. 258 § 1 k.k. popełniony 6 czerwca 2009 r. – na karę 1 roku pozbawienia wolności; za które wymierzono ww. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Okręgowego z dnia 12 sierpnia 2013 r., sygn. akt VIII K 349/12 za czyny z art. 310 § i 2 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne, popełnione od 25 sierpnia 2009 do 7 listopada 2009 , od 12 września 2009 do 16 września 2009, w dniu 7 listopada 2009, nie później niż do dnia 7 listopada 2009- na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu tym wyrokiem nową karę łączną 7 lat pozbawienia wolności na poczet, której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 7 listopada 2009 do 27 lutego 2012 r. Zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wywiedzionej od tego orzeczenia przez obrońcę skazanego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając kasację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sąd odwoławczego wywiódł obrońca D. Y. zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., oraz obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 53 § 2 k.k. i art. 55 k.k., a także rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec ww. kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy D. Y. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza zarzutów kasacyjnych w sposób dobitny dowodzi, iż ich autor nie respektuje po pierwsze reguł wnoszenia kasacji określonych w art. 532 k.p.k., po drugie sięgając po zarzuty różnego kalibru tj. obrazy prawa materialnego i błędu w

ustaleniach faktycznych *de facto* nie dostrzega wzajemnie wykluczającego się ich sensu.

Przypomnieć zatem należy, że naruszenie prawa materialnego może polegać na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego. Skarżący popadł zatem w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane.

Kolejnym błędem skarżącego było wskazywanie na obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., skoro przepisy te są regułami rządzącymi postępowaniem pierwszoinstancyjnym, a których naruszenia nie mógł dopuścić się Sąd Apelacyjny, albowiem nie przeprowadzał własnego postępowania dowodowego i nie czynił ustaleń faktycznych. Orzeczenie Sądu II instancji jest jasne i klarowne co do tego, że zostały w nim podzielone w pełni tak ustalenia Sądu I instancji jak i powzięta na ich podstawie decyzja tego Sądu.

Wytknięcia wymaga także aspekt poprawności i dopuszczalności podnoszenia w kasacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Jest to zakres wiedzy podręcznikowej, który nie wymaga komentarza, jak tylko odesłania do treści art. 523 § 1 k.p.k.

Pomimo wielokrotnego wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy w kwestii niedopuszczalności wskazywania w kasacji na rażącą niewspółmierność kary, jeszcze raz należy podkreślić, iż tego zakazu, wynikającego wprost z art. 523 § 1 k.p.k., nie da się skutecznie ominąć również w drodze podnoszenia zarzutu rażącego naruszenia art. 53 k.k.

Przepis ten nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego zachowania), zatem jego obraza – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważenie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej

niewspółmierności kary (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 331/14*, Lex 1640273 i przywołane tam orzecznictwo).

Wreszcie odnieść należy się do nie wytrzymującego krytyki powielania w tej nadzwyczajnej skardze, przybranych jedynie w nowe szaty, zarzutów apelacyjnych. Jak wynika z akt sprawy, skarżący już w apelacji nie akceptował wysokości orzeczonej wobec skazanego kary łącznej uznając ją za rażąco niewspółmierną i surową, nieadekwatną do kar łącznych wymierzonych innym współskazanym w odrębnych postępowaniach, a także nie uwzględniającą postawy D. Y. polegającej na współpracy z organami ścigania w sprawie o sygn. akt VIII K 153/11.

Z tymi bowiem argumentami rozprawił się Sąd II instancji przedstawiając na kartach pisemnych motywów wyroku przekonywującą i wystarczającą argumentację. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny procesowa postawa skazanego, dzięki której ujawniono okoliczności przestępstwa, była już przedmiotem oceny i weryfikacji przy formułowaniu kary w sprawie VIII K 153/11 (str. 5). Ma tego świadomość sam skarżący, który wskazał przecieź: *na etapie postępowania przygotowawczego, złożył on wyjaśnienia, które miały charakter informacji dotyczących istotnych okoliczności przestępstwa, co znalazło wyraz w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego (...) i spowodowało wymierzenie temu skazanemu kary niższej, niż osobom, które uważano za przywódców grupy.*

Jeśli zaś idzie o podnoszoną kwestię wysokości wymierzonych kar innym współsprawcom, to odesłać należy obrońcę do str. 5, 6 i n. uzasadnienia, na której Sąd odwoławczy przedstawił szeroką i zyskującą aprobatę argumentację, dlatego tego rodzaju zarzut nie jest trafny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na tych stronach uzasadnienia znaleźć można także odpowiedź na kolejne zarzuty i argumenty apelacyjne. W szczególności w sposób przekonywający wyjaśniono z jakich powodów, w niniejszej sprawie, nie można było skutecznie mówić o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych oraz potknięciu w procesie określania wobec skazanego kary łącznej w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności.

Niezależnie od tego, co na ten temat twierdzi obrońca, stwierdzić należy, iż orzeczenie Sądu II instancji ale także Sądu I instancji są wolne od jakichkolwiek wad i uchybień.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola orzeczenia Sądu Okręgowego jest wszechstronna i rzetelna. Prawidłowo został zgromadzony i oceniony materiał dowodowy w szczególności ten, który stał się podstawą dla określenia wymiary wobec D. Y. kary łącznej pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna, sprawiedliwa bo uwzględniająca wszystkie kryteria ją warunkujące.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.